

ното си слово и ги поведе право въ мѣнастиря, дѣто игуменъ Натанаилъ ги закле надъ Евангелието и благослови възобновения комитетъ за вѣстание. Отъ тогава приготвлението пакъ закипѣ съ много по-голяма сила. Въ началото на априлия Каблешковъ пакъ се яви въ Бѣла-Черкова.

Отъ тоя день ний пакъ захващаме подробно расказа си.

II.

Болнитѣ на докторъ Соколова.

Соколовъ ходѣше развѣлнуванъ изъ стаята си. Той често поглеждаше изъ прозореца къмъ двора, сега потъналъ въ буенъ шумалакъ и зеленина. Черешитѣ и вишневѣтъ мязахъ да сж покрити съ снѣгъ отъ цвѣтътъ си. Ябълкитѣ простирахъ като гирлянди листнати клони, увѣнчани съ бѣлъ и руменъ цвѣтъ. Чуденъ маргаритъ засипваше прасковитѣ и зарзалиитѣ, израсли до самитѣ прозорци. Травясалата пжтека, която минуваше прѣвъ срѣдъ дворчето, прѣвърнжто сега въ градина, стоеше въ сѣнка. покрита отъ събранитѣ клони на овошкитѣ, като една алея.

Той се бѣше сега доста измѣнилъ. Лицето му, пакъ красиво и добродушно, но приблѣднѣло и поизмършавѣло, като на единъ боленъ, който се поправя. Продължителний затворъ и нравственни мъки бѣхъ ударили скръбния си печатъ възъ тоя мощенъ и пѣленъ съ животъ момъкъ; той бѣ станалъ нетърпѣливъ, злѣченъ. При многото страдания въ затвора бѣше се присъединило и друго едно: той бѣше узналъ, че Лалка е вѣнчана съ Стефчова; това го убиваше и той, като звѣръ, пѣхтѣше безпомощенъ въ тѣсната ограда на тъмницата си. Той се къдѣше въ душата си, при първа възможность, да убие Стефчова, причинителтъ на толкова злощастия, защото бѣше дълбоко увѣренъ, че и издайството бѣше Стефчова работа. Когато се завърнж въ градътъ, първата му грижа бѣше да